

Caius Dobrescu
Moarte în ținutul secuilor

Copyright © 2017 Caius Dobrescu
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2017 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1
e-mail: office@crimescenepress.ro
tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43
www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DOBRESCU, CAIUS

Moarte în ținutul secuilor / Caius Dobrescu. - București : Crime Scene Press, 2017
ISBN 978-606-94295-7-0

821.135.1

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: ALEXANDRU ARION

Corecțură: MANUELA RUXANDRA ARION

Tehnoredactor: CORINA MÎȚĂ

Bun de tipar: mai 2017

Tipărit în România

Carte apărută cu sprijinul *Fundajiei Premiile Flacăra*

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform legii dreptului de autor.

Faptele și personajele din paginile care urmează pot fi întâlnite numai pe
tărâmul ficțiunii. Orice încercare de a le descoperi în realitate este riscantă și
neavenită.

Caius Dobrescu

MOARTE ÎN ȚINUTUL SECUILO

CRIME SCENE PRESS
2017

1.

N-aveam idee că aşa ceva există, că e posibil. În România, sigur, e posibil orice. Dar chestia asta... Urmăreşte-mă cu atenție, schau mal, stai pe jumătate adormit, pe trei sferturi, quatsch, nici eu nu ştiu cât de...

Cu toate că, e clar, asta se întâmplă mereu, în fiecare tren, în fiecare nenorocită de garnitură.

O ființă complet ireală. Piele de un alb intens, fildes, mai strălucitor ca antibioticele. Deschide ușa compartimentului, încet, vătuit, intră aburii după ea.

Pe urmă, după ce a cercetat terenul, începe să caute în geanta imensă pe care o poartă la şold. Mişcările dinăuntru, de parcă geanta ei transparentă, dintr-un fel de intestin aburos, te-ar lăsa să-i vezi mâinile, transparente și ele. Căutând printre brelocuri cu lanternă, unghiere, calendare, iconițe 3D, maimuțe care țipă și cărora li se luminează ochii când le apeși pe urechi, teancuri de post-it și mai ales, da, mai ales, über alles, überhaupt, pixuri. Zeci și zeci.

După care le aşză, ca pe-o ofrandă, pe scaunul de vizavi. Aproape că-ți atinge fără să vrea genunchii. Când se retrage prudentă. Părul ei aproape alb, șuvițe peste fruntea ei hipersensibilă. Într-un hanorac militar, decolorat exact atâtă cât trebuie. Si bocanci, te roq să mă crezi.

Cu atât mai puțin mi-a venit să cred când s-a strecurat înapoi, după un timp, și a început să strângă agendele și calendarele și cuburile Rubik miniaturale și brelocurile cu lanterna și, evident, pixurile.

Nu puteam să decid dacă visam sau nu.

Total era mult prea la limită.

Prea pe muchie.

Ca în desenele Sonjei Mireille, în căsuțele cele mai ambigue din romanele ei grafice sumbre și militant-ecologiste.

Se întâmpla cu adevărat sau nu?

Ei bine, într-un fel, ființa aceea de abur, nimfa-vânzător ambulant, naiada-pusher, m-a condus la ea. Ceea ce-nsemna că e OK, că aşa trebuia să fie. Musai. A szerelmemnek, cred că se spune. A szerelmem. La Melinda.

La Melinda și la Nimród.

Fiindcă, după cum mi-a devenit evident destul de curând, nu puteai s-o ai pe Melinda fără Nimród.

E impresionant devotamentul tău, cum vîi să mă vezi și tot restul. Dacă sunt aici, e în mare parte din cauză că. Toată catastrofa. Din care nu știu cum și dacă mi-am revenit.

Am înțeles mai clar și ramele contractului. Adică formularul ăsta pentru comisia de etică pe care m-ai pus să-l semnez.

Tu, liebe Karina, ups, scuze, Corina, ai cercetarea astă de făcut, teza ta de doctorat la, uite, scrie-aici, „Central European University – Közép-európai Egyetem”.

OK?

OK. Pe tine te interesează Vlad. Ba da. Stop bullshiting me, nu-mi mai turnă despre dinamica mentalităților, rețele sociale, contracultura în vremea lui Ceaușescu.

Poate, OK, și toată povestea noastră, a Parazitului prietenos, Monty Python-ul brașovean. Asta cred.

Însă, e clar, ca pe orice Scufiță Roșie, te atrage în primul rând lupo' Vlad Lupu.

Și normal! Doar el are aura astă de erou care s-a bătut cu pieptul dezgolit cu Ungeheuerii, cu monștrii Securității. S-a încăpățânat să scoată toate scheletele din dulap, bun, din gropile secrete, de prin munți și văi.

Ce-ar putea să miște mai mult pe o Tânără romantică, pe deasupra și, uite, scrie aici, „researcher” în „social sciences”?

Dar dacă mă pui să-ți vorbesc despre mine, ce să-ți fac? Dacă îmi spui să aduc la suprafață tot ce-mi amintesc mai repede, aşa ca pe sofa la psihanalist...

Dacă astă e metoda ta, dacă nu te deranjează intreruperile, găurile... Dacă mă încurajezi să fiu fracturat, sacadat, fracturat, cum sunt căsuțele în comics-urile negre și stranii ale Sonjei Mireille... Căsuțele albe din poveștile ei negre...

...atunci, nu pot să nu revin mereu la catastrofa mea personală. La toate grozăvia pe care am trăit-o de când am fost convins că l-am întâlnit, după atâtă amar de vreme, hodoronc-tronc, în plin ținut al secuilor, pe făptaș, pe acel nenorocit de Saunazi.

Pe adevăratul asasin al lui Olaf.

N-am putere să trec peste, nici chiar acum. Pur și simplu nu pot să pretind că nu s-a-ntâmplat. N-am resurse interioare: astă trebuie să fie. Asta trebuie să-și reprozeze oricine are, ca mine, o mamă protestantă.

Vezi tu, presupui că există undeva, departe.

Oroarea.

Și oasele, Karina. Nu oazele, fir-ar să fie!, oa-se-le, ferfluhtele și ferdamtele-alea de oase.

Putrezite.

Fiindcă la un moment dat va fi vorba aici și de o groapă cu oase putrezite.

În care nu știi cine șa-a-de, cum cântă măscăriciul ăla slinos, în cenuaclul Grasului, de pe vremuri.

Respect pentru oameni și cărti

De fapt, n-ai idee cum poți să pierzi într-o clipă tot ce iubești cu pasiune. Cum nu rămâne în loc decât crima odioasă, carneea vie, rana infectată.

Viermii.

Textul lui Tibi-Bibi, de pe vremea Parazitului prietenos: la urma urmei, cât trăiește un vierme?

Știi cum se zice: până nu vezi, nu crezi.

Numai că, după ce-ai văzut, e prea târziu.

Cred că atunci, în momentul ăla, s-a declanșat totul. Kettenreaktion. Reacție în lanț. Pur și simplu, nu s-a mai putut face nimic.

Zău, cara Karina, sunt absolut convins de asta.

Atunci când i-am văzut mutra nenorocitului. Când am avut o tresărire. Așa cum cade lumina pe cărnurile de la măcelărie.

Ca la Bacon, vreau să spun. Bacon, ce ironie. Onkel Speck. Nea Slănină.

Francis Bacon, nu filozoful, pictorul. După care era în limbă Sonja Mireille.

Reacție în lanț.

De la fața aia, pe care nu mi-o mai puteam scoate din minte. Pe care o văzusem acolo, în căminul de azilanți.

Și care mi-a amintit-o instantaneu pe cealaltă. Cu părul și barba în flăcări.

Total a luat-o razna atunci, în momentul când am fost convins că acel Saunazi era asasinul lui Olaf.

Olaf, aşadar.

Marele meu prieten din Heimul pentru imigranți, pentru Stammdeutsche recuperați pe aproximativ 10 000 de mărci bucata de la Ceaușescu.

În mod straniu, era la fel de supărat pe comuniștii de care tocmai scăpase ca și pe mașinăria în care era convins că avea să intre.

Total e manipulare, totul e minciună, îmi explica, dând energic din barbă.

Dacă administratorii, e adevărat, parcă scoși din borcanul cu murături, veneau să ne spună că nu avem voie să mai rămânem noaptea în spațiul comun, fiindcă făceam gălăgie, el începea să râgăie la ei și să-i salute ostentativ, iar și iar:

– Heil, Hitler! Heil, Hitler! Sieg Heil! Heil, Hitler!

Cred că ăia nu mai văzuseră așa ceva. Erau obișnuiți cu imigrantul umil și năuc, nu cu bomba cu ceas care era Olaf.

El îi provoca mereu, nu scăpa nicio ocazie să protesteze, să urle.

În primul rând că nu și-a luat copiii și a fugit de lagărul de concentrare stalinist al lui Ceaușescu, nenorocitul naibii, ca să băltească acumă într-un cuib de naziști.

– Cred, recita Olaf, că într-o viață anterioară am fost narval. Tânărind, în toată splendoarea, cu cornul din nas de parcă aș fi împuns piñata Curcubeului, și din ea s-ar fi revărsat tone de confetti. Căzând apoi la loc, ascunzându-mă, acoperindu-mă cu plăpumi de saramură. Un narval ciclotimic! Un narval neurotic! Un narval șamanic!

Crima aia odioasă, Karina, fiu atentă ce-ți spun, crima aia odioasă, din căminul de azilanți, când abia ajunsesem în Germania. Aia a declanșat toate nenorocirile. Până la urmă, despre asta a fost vorba.

Până la urmă, exact despre asta trebuie să-ți povestesc.

Despre crimă.

Despre asasini.

Acum să trecem la altceva. În acest punct se impune să-ți explic cum am ajuns la Sfântu Gheorghe, Sepsiszentgyörgy. Cum am ajuns s-o cunosc pe Melinda și pe Nimród.

Știi cum traduceau nemții titlul serialului Cracker?

Für alle Fälle Fitz. Fitz, pentru toate cazarile, pentru toate nevoile.

Ei bine, episoadele care au urmat în viața mea s-ar putea numi, cel puțin unul dintre sezoane, Fur alle Fälle Nimród. Ai să înțelegi de ce, cara Karina, la momentul potrivit.

Din București, am pornit, după o săptămână, către secuime, Szeklerland, cum îi spun sașii.

Am intrat într-un compartiment cu oameni care moțiau.

Și peste puțin a apărut ea, die Waldfee, zâna care împărtea carnetele, pixuri, zaruri de plus, brelocuri cu lanterna.

Și iată-mă pătrunzând în Szeklerland, unde orice vale e acoperită de ceață. Iată-mă, de unul singur, în Țara Secuilor, misterioșii tuaregi ai Carpaților.

Melinda a venit să mă ia de la gară, în stilul ei hectic. Nici n-am apucat să-o văd bine. Un vortex, un ștrudel de păr auriu, m-a tras într-un jeep.

Pe a cărui ușă lucea, desigur, cât toate zilele, logoul organizației. Un castor vesel nevoie mare, sau un biber, cred că aşa se spune în Carpați. Încă nu eram dumitrit cum de trecusem prin Brașov, orașul copilăriei mele, orașul adolescentei, fără să fi băgat măcar de seamă.

Poate că, știi ce?, aveam undeva în creier ceea ce-mi spusese cândva mama despre cum am putea cere casa înapoi, adică, oricum, etajul care-i fusese luat lui Opapa de comuniști. Maică-meă să-mi fi povestit, sau Edwin? Cu glasul lui cântat și insinuant, care-ți dădea impresia că-și bate în permanență joc de tine.

Că va lua legătura cu un oarecare Schuster, un veritabil țar al recuperării proprietăților săsești.

Edwin avea tot interesul în acest gheșeft, fiindcă Opapa al meu fusese și Opapa al lui.

Edwin, ai înțeles. Mein Cousin. Iubitul meu văr. Cu care venisem în avion, fiindcă avea și el ceva afaceri în România.

Deci, e posibil că eu să fi avut asta în cap: să nu cumva să intru într-un oraș în care, dacă aş fi avut proasta inspirație să pun piciorul, să-ar fi prăbușit pe umerii mei o responsabilitate masivă. Monstruoasă.

Cert este că erau cam buimac când m-a pescuit Melinda. Nu-mi amintesc, ca primă impresie, decât statuia cât toate zilele, masivă, brutală, cenușie, a unui ditamai ostașul cu mitralieră. Român, evident. Trăntită acolo pentru ca secuii să priceapă cine-i șeful și să tremure.

În acel moment, Melinda credea că sunt un neamț autentic, trimis direct de la centru ca să rezolve problemele Asociației Secuiești a Pădurii Seculare. Când totul a ieșit la iveală, mi-a dat prima dovadă despre puterea ei aproape magică de a trece peste orice printr-un hohot cristalin de râs.

Am crezut că a oprit mașina ca să poată râde în voie. Dar mi-a explicat, de data asta pe românește, că trebuie să luăm de mâncare de la supermarket. Nu era clar dacă pentru oameni sau pentru castori.

Așa că am coborât amândoi.

Iar la plecare, am văzut.

Acolo, acolo, în parcarea de la Penny Markt.

Die Fresse des Mörders. Mutra asasinului.

Cam atât pentru azi. Bis Morgen, bre. Somn ușor, Karina.

Bun, Co-rina.

2.

Na, gut, tu vrei să-ți povestesc despre Vlad. Despre cum a ajuns el să se implice în toată povestea.

Despre cum am ajuns noi, Vlad și cu mine, îngropați până-n gât.
Noaptea, numai luna deasupra noastră.

Ca-n Nosferatu.

Vântul care ţuiera pe la urechi și tot restul.

Ca-n Nosferatu.

Senzația că o să se termine totul din clipă-n clipă. Că se întorc și ne zboără capetele ca pe niște verze. Sau trec peste ele cu caii lor costelivi, miroșind a fum, și cu roțile de la căruțe.

– Nu te mișca, făcea Vlad. Niciun mușchi, moșule. S-ar putea să fim cablați.

Ce e aia, cablați? Habar n-am. Mi s-a părut că vroia să spună că putem sări în aer.

Nu, Karinchen, n-a fost un coșmar. A fost echt, a fost de-adesea.

OK, înregistrează-mă, dă-i bătaie. Mă lași să spun ce vreau eu? S-o apuc în orice direcție? Așa e metoda, am înțeles. Metoda e un lucru foarte mare! Păi atunci, asta:

M-au dat la pian, am făcut câteva lecții cu bătrânul Schladtner, organistul de la Biserica Neagră, până m-a dat afară pe ușă, că sunt afon și lenes.

Afon, da, afonya, cum ar spune Melinda. Știi ce înseamnă afonya?
Afine!

Așa am decăzut la Blokflöte, lăută, pe urmă la Harmonika, muzicuță.

Îmi făceau vânt de peste tot.

Numai Paraziții m-au recuperat, la liceu, când am scăpat de școală germană. M-au luat și m-au lăsat să cânt pe scenă. Spuneau că le place cum latru la lună.

Dar am destulă cultură muzicală ca să-ți pot spune că ţuieratul pe care-l auzi uneori, din cauza coroanei ăsteia dentare, din locul incisivului meu stâng, este, dragă Karina, în B, zice neamțul. În Si bemol.

Estul Sălbatic, asta m-a atras până la urmă. Ca pe vremurile cu Old Shatterhand și Winnetou.

Mama mea, în apartamentul ei mobilat de la Ikea, ceea ce e bizar pentru cineva de vîrstă ei, mi-a spus scurt:

– Egon, faci mare prostie!

Mi-a spus-o pe românește, ceea ce însemna că era nasol. De când am ajuns în Germania, nu ștui dacă pot să număr pe degetele de la o mână de câte ori am auzit-o cu chestia asta. Vorbind românește.

Și iată-mă în unicul și incomparabilul București...

Un oraș în care și se întâmplă asta.

Iei o doză de cola din megafrigider (după ce, natürlich, te chinui să le numești în toate felurile, conserve, containere, recipiente – cui să-i treacă prin minte că se spune pur și simplu „cutii”?) și i-o pui lui mamaie pe tejghea.

Dar, până să te cauți tu de bani, mamaie ia doza și țâșnește cu ea ca la rugby.